

Arrest

nr. 162 704 van 24 februari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake:

1. X

2. X

handelend in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, op 18 november 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 oktober 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 26quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DER HASSELT, die loco advocaat M. WARLOP verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De eerste verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 19 april 1981.

De tweede verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 13 november 1990.

De derde, vierde en vijfde verzoekende partij zijn de minderjarige kinderen van de eerste en tweede verzoekende partij.

Op 16 juni 2015 dienen de verzoekende partijen een asielaanvraag in.

De tweede verzoekende partij heeft een geldig Frans visum. Op 13 augustus 2015 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Franse overheden.

Op 25 september 2015 aanvaardt Frankrijk het terugnameverzoek.

Op 20 oktober 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van de eerste verzoekende partij. Dit is de eerste bestreden beslissing die op 20 oktober 2015 aan de eerste verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam : A.(...)
voornaam : M.(...) M.(...)
geboortedatum : 19.04.1981
geboorteplaats : Jalrez
nationaliteit: Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Frankrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 11 van Verordening (EG) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die staatsburger van Afghanistan verklaart te zijn en in België met zijn echtgenote en hun drie minderjarige kinderen, vroeg op 16.06.2015 asiel in België. De betrokkene legde geen identiteits- of reisdocumenten voor.

De betrokkene werd gehoord op 24.06.2015 en verklaarde dat hij Afghanistan op 18.05.2015 verliet en op illegale wijze via Iran en Turkije reisde. Vanuit Turkije vertrok hij per boot om na een reis van 5 dagen het grondgebied van de lidstaten op illegale wijze binnen te komen via Italië. Vanuit Italië reisde hij naar eigen zeggen met de auto verder naar België, waar hij naar eigen zeggen op 15.06.2015 aankwam. De betrokkene voegde nog toe dat hij zijn paspoort en 'taskara' in Afghanistan achter liet.

Een onderzoek van de vingerafdrukken van zijn echtgenote toont aan dat zij met gebruik van de naam R.(...) A.(...) in januari 2015 een visum aanvroeg bij de Franse consulaire diensten te Kaboel en dat het visum werd verstrekt. Tijdens een bijkomend verhoor op 15.09.2015 verklaarde de echtgenote van de betrokkene dat R.(...) A.(...) inderdaad haar naam is. De echtgenote van de betrokkene verklaarde dat de Franse consulaire diensten haar inderdaad een visum verstrekten, dat ze met dat visum naar Nederland reisde en vervolgens terugkeerde naar Afghanistan.

Op 13.08.2015 werden de Franse instanties verzocht het verzoek voor internationale bescherming van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 11 van Verordening 604/2013. De Franse instanties stemden op 25.09.2015 in met dit verzoek en vragen de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Marseille - Provence.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat hij en zijn gezin naar het Verenigd Koninkrijk (VK) wilden, maar door de smokkelaar in België werden afgezet met de boodschap dat ze zelf naar het VK moesten zien te geraken. Daarop vroegen ze asiel in België. Hij uitte tijdens het verhoor geen verzet tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Franse instanties en maakte tijdens het verhoor geen gewag van redenen die volgens hem in geval van een overdracht aan Frankrijk zouden leiden tot een onmenselijke of vernederende behandeling.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003.

Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zijn niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Franse instanties stemden op 25.09.2015 met toepassing van artikel 11 van Verordening 604/2013 in met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht aan Frankrijk een verzoek tot internationale bescherming zal kunnen indienen. De Franse instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn verzoek. De betrokkene zal in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming gemachtigd zijn te verblijven in Frankrijk en de door de wet voorziene bijstand en opvang krijgen.

Frankrijk ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Frankrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Frankrijk onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Verder kent Frankrijk onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

In het rapport over Frankrijk van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Claire Salignat, "Asylum Information Database - National Country Report France", up-to-date tot 26.01.2015, hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt gesteld dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Frankrijk worden overgedragen, toegang hebben tot de asielprocedure onder dezelfde voorwaarden als personen, die eerst in Frankrijk asiel vroegen (AIDA-rapport, pagina 29, alinea 3) en recht hebben op opvang (pagina 55, alinea 1).

We merken op dat het boven geciteerde AIDA-rapport kanttekeningen plaatst bij de capaciteit van de Franse opvangstructuren. Hieromtrent wensen we op te merken dat dit rapport tevens meldt dat de Franse overheid in alle departementen werk maakte van bijkomende "noodopvangplaatsen" en dat volgens omzendbrief DPM/C3/2007 betreffende de opdrachten van de opvangcentra bij het toekennen van opvangplaatsen in de reguliere opvangcentra (CADA) prioriteit wordt verleend aan onder meer gezinnen, alleenstaande vrouwen en pas in Frankrijk aangekomen asielzoekers (pagina 60, § 4). Op basis van deze informatie zijn we van oordeel dat de betrokkene en zijn gezin de door de wet voorziene bijstand en opvang zal krijgen. De Franse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Verder wensen we er op te wijzen dat het Franse parlement op 15.07.2015 een wet betreffende de hervorming van asiel goedkeurde. De wet voorziet onder meer een hervorming en vereenvoudiging van procedures en de creatie van bijkomende opvangstructuren ("France law on asylum reform adopted", <http://www.asylumineurope.org/news/20-07-2015>; La Cimade, "Ce que la loi relative a la reforme du droit d'asile va changer", 16.07.2015, <http://www.lacimade.org/nouvelles/5484>, zie ook administratief dossier).

De Franse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

De betrokkene verklaarde tijdens zijn verhoor geen gezondheidsproblemen te hebben. We merken op dat de betrokkene in het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven om te stellen dat redenen betreffende zijn gezondheid of die van zijn kinderen een overdracht aan Frankrijk zouden verhinderen of dat redenen betreffende zijn gezondheid of die van zijn kinderen bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zouden zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene stelde een in België verblijvende neef langs vaderszijde te hebben. Dit familielid kan echter niet worden beschouwd als gezinslid zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat artikels 9 en 10 van Verordening 604/2013 in dit geval niet van toepassing zijn. Verder wijzen we er op dat artikel 16 van Verordening 604/2013 vanwege een welomschreven toestand van afhankelijkheid de hereniging of vereniging van de verzoeker met een kind, ouder, broer of zus mogelijk maakt maar niet met een neef.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij en zijn gezin door overdracht aan Frankrijk een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden, strijdig met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van zijn verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de verzoek tot internationale bescherming, die aan de Franse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 11 van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 7 (zeven) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Franse instanties (préfecture des Bouches du Rhône)."

Op 20 oktober 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van de tweede, derde, vierde en vijfde verzoekende partij. Dit is de tweede bestreden beslissing, die op 20 oktober 2015 aan de tweede verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven als volgt luiden:

"+ kinderen A.(...) B.(...), v, geboren te Kaboel op 25.09.2010; A.(...) M.(...), m, geboren te Kaboel op 21.03.2012 en A.(...) A.(...), m, geboren te Kaboel op 03.09.2014; allen van nationaliteit: Afghanistan

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam : A.(...) alias R.(...)

voornaam : S.(...) alias A.(...)

geboortedatum : 13.11.1990
geboorteplaats: Kaboel
nationaliteit: Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Frankrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 12(2) van Verordening (EG) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die staatsburger van Afghanistan verklaart te zijn en in België is met haar drie minderjarige kinderen, vroeg op 16.06.2015 asiel in België. De betrokkene legde een identiteitsdocument van Afghanistan ('taskara') met nummer 5290453 voor. Een onderzoek van de vingerafdrukken toont aan dat een persoon R.(...) A.(...) genaamd een visum aanvroeg bij de Franse consulaire diensten te Kaboel en dat het visum werd verstrekt.

De betrokkene werd gehoord op 24.06.2015 en verklaarde dat ze in januari 2015 vanuit Afghanistan naar Turkije vloog en vervolgens verder naar Frankrijk en dit met een door de Franse instanties afgegeven visum. Vanuit Frankrijk vervolgde ze meteen haar weg naar Nederland, waar ze ongeveer 20 dagen verbleef bij een tante.

Daarna keerde ze terug naar Frankrijk vanwaar ze via Turkije weer naar Afghanistan vloog. De betrokkene stelde dat ze Afghanistan ongeveer 24 dagen voor haar aankomst in België opnieuw verliet en op illegale wijze via Iran en Turkije reisde. Vanuit Turkije vertrok ze per boot om na een reis van 5 dagen het grondgebied van de lidstaten op illegale wijze binnen te komen via Italië. Vanuit Italië reisde ze naar eigen zeggen met de auto verder naar België, waar ze op 15.06.2015 aankwam. De betrokkene voegde nog toe dat ze haar paspoort in Afghanistan achter liet.

Tijdens een bijkomend verhoor op 15.09.2015 verklaarde de betrokkene dat R.(...) A.(...) haar echte naam is. Bij haar aanmelding op 16.06.2015 stelde ze dat A.(...) de familienaam van haar echtgenoot, haar naam was. Ze deed dit naar eigen zeggen in de hoop dat er zo geen gegevens zouden kunnen worden gevonden via haar vingerafdrukken.

We wijzen er op dat artikel 12(2) van Verordening 604/2013 stipuleert dat indien de verzoeker in bezit is van een geldig visum de lidstaat die dit visum verstrekte verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming. Artikel 12(2) stelt niet dat de verantwoordelijkheid van de lidstaat eindigt indien de verzoeker het grondgebied van de lidstaten na inreis opnieuw verliet.

Op 13.08.2015 werd een verzoek voor overname gericht aan de Franse instanties, die op 25.09.2015 met toepassing van artikel 12(2) van Verordening 604/2013 instemden met de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming van de betrokkene en haar kinderen. De Franse instanties vragen de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Marseille - Provence.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot asiel te vragen in België en of ze met betrekking tot omstandigheden van opvang of behandeling redenen heeft, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat een smokkelaar haar en haar kinderen naar België bracht. Ze uitte tijdens haar verhoor geen verzet tegen een behandeling van haar asielaanvraag door de Franse instanties en maakte tijdens het verhoor geen gewag van redenen die volgens haar in geval van een overdracht aan Frankrijk zouden leiden tot een onmenselijke of vernederende behandeling.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest).

Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003.

Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zijn niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat ze door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Franse instanties stemden op 25.09.2015 met toepassing van artikel 12(2) van Verordening 604/2013 in met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht aan Frankrijk een verzoek tot internationale bescherming zal kunnen indienen. De Franse instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van haar verzoek. De betrokkene zal in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming gemachtigd zijn te verblijven in Frankrijk en de door de wet voorziene bijstand en opvang krijgen.

Frankrijk ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Frankrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Frankrijk onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Verder kent Frankrijk onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

In het rapport over Frankrijk van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Claire Salignat, "Asylum Information Database - National Country Report France", up-to-date tot 26.01.2015, hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt gesteld dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Frankrijk worden overgedragen, toegang hebben tot de asielprocedure onder dezelfde voorwaarden als personen, die eerst in Frankrijk asiel vroegen (AIDA-rapport, pagina 29, alinea 3) en recht hebben op opvang (pagina 55, alinea 1). We merken op dat het boven geciteerde AIDA-rapport kanttekeningen plaatst bij de capaciteit van de Franse opvangstructuren. Hieromtrent wensen we op te merken dat dit rapport tevens meldt dat de Franse overheid in alle departementen werk maakte van bijkomende "noodopvangplaatsen" en dat volgens omzendbrief DPM/C3/2007 betreffende de opdrachten van de opvangcentra bij het toekennen van opvangplaatsen in de reguliere opvangcentra (CADA) prioriteit wordt verleend aan onder meer gezinnen, alleenstaande vrouwen en pas in Frankrijk aangekomen asielzoekers (pagina 60, § 4). Op basis van deze informatie zijn we van oordeel dat de betrokkene en haar kinderen in hun hoedanigheid van verzoekers van internationale bescherming de door de wet voorziene bijstand en opvang zullen krijgen. De Franse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Verder wensen we er op te wijzen dat het Franse parlement op 15.07.2015 een wet betreffende de hervorming van asiel goedkeurde. De wet voorziet onder meer een hervorming en vereenvoudiging van procedures en de creatie van bijkomende opvangstructuren ("France law on asylum reform adopted", <http://www.asylumineurope.org/news/20-07-2015>; La Cimade, "Ce que la loi relative a la reforme du droit d'asile va changer", 16.07.2015, <http://www.lacimade.org/nouvelles/5484>, zie ook administratief dossier).

De Franse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

De betrokkene verklaarde tijdens haar verhoor psychologische problemen te hebben. We merken echter op dat de betrokkene in het kader van haar verzoek tot internationale bescherming geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven om te stellen dat redenen betreffende haar gezondheid of die van haar kinderen een overdracht aan Frankrijk zouden verhinderen of dat redenen betreffende haar gezondheid of die van haar kinderen bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zouden zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We zijn verder van oordeel dat de betrokkene in Frankrijk in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming de nodige bijstand en zorgen zal ontvangen.

De betrokkene stelde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat zij en haar kinderen door overdracht aan Frankrijk een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden, strijdig met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van haar verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de verzoek tot internationale bescherming, die aan de Franse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestigingen de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 7 (zeven) dagen en dient zij zich aan te bieden bij de bevoegde Franse instanties (préfecture des Bouches du Rhône)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 3.2, 11 en 17.1 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: Dublin-III-Verordening), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, van de artikelen 51/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de verplichting alle stukken en gegevens van het dossier in overweging te nemen.

2.1.1 De verzoekende partijen adstrueren het middel als volgt:

"Verzoekers, staatsburgers van Afghanistan, hebben Afghanistan op 18 mei 2015 verlaten omwille van veiligheidsproblemen met Taliban.

Ze verlieten Afghanistan op een illegale wijze en via Iran en Turkije reisden.

Vanuit Turkije vertrokken ze per boot om na een reis van 5 dagen het grondgebied van de lidstaten op illegale wijze binnen te komen via Italië. Vanuit Italië reisden ze met de auto verder naar België waar ze op 15 juni 2015 aankwamen.

Op 16 juni 2015 vroegen ze asiel in België.

Artikel 3, 2, tweede lid, van de Dublin III – Verordening luidt als volgt:

"Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in

onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen"

Het is belangrijk om te weten dat de Heer A.(...) werkte bij E.(...) Afghanistan als ingenieur. (stuk 3)

Hij werkte aan een Amerikaans project. (stuk 4)

Hij werkte in de telecommunicatiesector en bij deze titel is voortdurend contact met de Franse regering.

Hierbij, een uitwisseling van e-mailberichten tussen de verzoeker en Meneer A.(...) B.(...), eerste secretaris van de Franse Ambassade te Kaboel. (stuk 5)

Daarom hij is bang om naar Frankrijk te gaan omdat hij is bang dat aan vertrouwelijke aangelegenheden in verband met zijn werk.

Het is de reden dat verzoekers willen niet naar Frankrijk gaan.

Het artikel 3 van het EVRM luidt als volgt :

« Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. »

« Cette disposition consacre l'une des valeurs fondamentales de toute société démocratique et prohibe en termes absolus la torture et les traitements inhumains et dégradants quels que soient les circonstances et les agissements de la victime. (CEDH, 21 janvier 2011, MSS/Belgique et Grèce, §218 ; CCE, arrêt n° 148.685, 29 juin 2015 entre-autres)

La CEDH a déjà considéré que l'éloignement par un Etat membre peut soulever un problème au regard de l'article 3 de la CEDH, et donc engager la responsabilité d'un Etat contractant au titre de la Convention, lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que la partie requérante courra, dans le pays de destination, un risque réel d'être soumise à des traitements contraires à l'article 3 de la CEDH. Dans ces conditions, l'article 3 de la CEDH implique l'obligation de ne pas éloigner la personne en question vers ce pays. (voir CEDH, 4 décembre 2008, Y/Russie §75; et les arrêts auxquels ils font référence; CEDH, 26 avril 2005, Muslim/Turquie, §66)

Afin d'apprécier s'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que la partie requérante encourt un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la CEDH, le Conseil se conforme aux indications données par la Cour. A cet égard, la Cour a jugé que, pour vérifier l'existence d'un risque de mauvais traitements, il y a lieu d'examiner les conséquences prévisibles de l'éloignement de la partie requérante dans le pays de destination, compte tenu de la situation générale de ce pays et des circonstances propres au cas de la partie requérante. (CEDH 4 décembre 2008, Y/Russie, §78; CEDH, 28 février 2008, Saadi/Italie, §§ 128-129; CEDH, 30 octobre 1991, Vilvaraj et autres/RU, §108 in fine)(CCE, arrêt n°138950, 22 février 2015; CCE, arrêt n° 148.685, 26 juin 2015; CCE, arrêt n° 144.188, 27 avril 2015; arrêt n° 170.815, 28 avril 2015; arrêt n° 144.886, 5 mai 2015)

Het artikel 4 van het Handvest luidt als volgt :

« Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. »

Hierna maakt verzoekende partij een korte analyse van de informatie bevatte in de verschillende verslagen.

In feit, Verzoekers vragen de Belgische overheid hun asielaanvraag in behandeling te nemen omwille van een reëel risico van onmenselijke of vernederende behandelingen in het geval van transfert naar Frankrijk.

De Heer A.(...) heeft gewerkt voor de Franse autoriteiten te Kaboel en hij vreest te worden ondervraagd over dit onderwerp.

Hij vreest dat zijn asielverzoek is niet bestudeerd bij elke objectiviteit vereist.

Tegenpartij meent dat de verzoekende partij geen concreet element 'motif raisonnable' aanbrengt.

In dit geval heeft de tegenpartij dit serieus onderzoek niet gedaan.

Dat er bestaat voor verzoekers geen garanties voor een effectieve behandeling in Frankrijk.

Verzoekers bevestigen dat Mevrouw (A.)(...) heeft nooit meer een asielaanvraag in Frankrijk ingediend.

Op januari 2015 heeft ze gereisd vanuit Afghanistan naar Turkije en vervolgens naar Frankrijk en dit met een door de Franse instanties afgegeven visum.

Vanuit Frankrijk vervolgde ze meeten haar weg naar Nederland waar ze ongeveer 20 dagen verbleef bij een tante. Ze terugkeerde daarna in Afghanistan. (stuk 2)

De tickets van Turkish Airlines zijn bewijs dat ze is naar Afghanistan teruggekeerd. Het naam is van haar zuster : R.(...) A.(...). (R.(...) is het familienaam van Mevrouw – A.(...) is het familienaam van zijn echtgenoot)

Ze heeft nooit meer asielaanvraag, nooit meer een internationale bescherming in Frankrijk ingediend.

Ongeveer 24 dagen voor haar aankomst in België opnieuw verliet ze op de illegale wijze Afghanistan met haar man en haar kinderen.

Daarom dient te worden geconcludeerd aan de schending van artikelen 3.2, tweede lid, 11, 17.1 van de Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (verder : Dublin III - Verordening), van de motiveringsplicht zoals beschreven in artikels 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980, alsmede van de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de verschillende grondrechten van Verzoeker zoals uiteengezet in het EVRM (artikel 3) en in het Handvest van de Grondrechten van de EU (artikel 4)."

2.1.2 De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partijen:

"Verzoekende partij acht bovenvermelde bepalingen geschonden doordat verweerder in de bestreden beslissing geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van art. 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuursbeslissing, zodanig dat ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de in casu bestreden beslissing is genomen en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Wat de inhoudelijke kritiek betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

In de mate dat verzoekende partij een schending van artikel 3 EVRM voorhoudt, laat verweerder gelden dat aan het artikel 3 EVRM is voldaan wanneer de bestreden beslissing tot stand is gekomen met eerbiediging ervan, daar de verwerende partij de uit dit voorschrift voortvloeiende verplichtingen slechts kan waarborgen binnen het eigen grondgebied (R.v.St. nr. 38.363, 19.12.1991, Arr. R.v.St. 1991, z.p.). Verzoekende partij beperkt zich bij haar kritiek tot louter ongestaafde en volstrekt hypothetische beweringen.

Verzoekende partij uit tal van algemene beschouwingen aangaande de toepassing van art. 3 EVRM, en stelt vervolgens dat verzoeker niet wil terugkeren naar Frankrijk omdat hij bang is voor vragen over "vertrouwelijke aangelegenheden".

Verzoekende partij heeft niet aangegeven dat zijzelf tijdens hun verblijf in Frankrijk het slachtoffer is geworden van een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM.

Uit het interview dat zij aflegden, blijkt dat zij geen bezwaar hebben tegen een overdracht naar Frankrijk. Uit het interview blijkt bovendien dat de enige reden die zij opgaven om niet te worden overgedragen naar Frankrijk, te maken had met het feit dat zij van plan waren naar Engeland te gaan, maar dat zij bij aankomst te horen kregen van de smokkelaar dat zij zelf een hotel moesten regelen en proberen door te reizen naar Engeland. Daar dit heel moeilijk was voor verzoekers besloten zij asiel in België aan te vragen.

De verwerende partij benadrukt de zware bewijslast die rust op een vreemdeling die een schending van art. 3 EVRM inroept, waarbij door de vreemdeling ernstige en duidelijke redenen dienen te worden voorgelegd om het risico als omschreven in art. 3 EVRM aannemelijk te kunnen maken (zie Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

In casu lijkt de zwakte in het vervullen van deze bewijslast te liggen in de verklaringen van verzoekende partij zelf, die er niet in slaagt een concrete aanwijzing te geven dat zijzelf slecht zou zijn behandeld in Frankrijk, daar zij op de uitdrukkelijke vraag daaromtrent negatief hebben geantwoord.

De vraag die aan verzoekende partij werd gesteld, is nochtans voldoende duidelijk, en is van aard om te doen aannemen dat verzoekende partij afdoende de kans heeft gekregen om alle concrete informatie die zij ter zake ter beschikking had, te doen gelden. Letterlijk werd aan verzoekende partij gevraagd:

"Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, §1 van het Dublinreglement), zouden rechtvaardigen?"

Verzoeker komt niet verder dan de louter verklaring:

"Neen."

Verzoekster verklaarde eveneens :

“Neen.”

Het is dan ook exemplarisch dat, gelet op de zware bewijslast van artikel 3 van het EVRM, verzoekende partij geen enkele aanwijzing naar voren brengt dat zij in Frankrijk slecht zou zijn behandeld, behoudens vage beschouwingen over “vertrouwelijke informatie”.

Dit wordt ook in de bestreden beslissing van verzoekster duidelijk gemotiveerd:

“Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot asiel te vragen in België en of ze met betrekking tot omstandigheden van opvang of behandeling redenen heeft, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat een smokkelaar haar en haar kinderen naar België bracht. Ze uitte tijdens haar verhoor geen verzet tegen een behandeling van haar asielaanvraag door de Franse instanties en maakte tijdens het verhoor geen gewag van redenen die volgens haar in geval van een overdracht aan Frankrijk zouden leiden tot een onmenselijke of vernederende behandeling.”

Alsook in de bestreden beslissing van verzoeker:

“Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat hij en zijn gezin naar het Verenigd Koninkrijk (“/K”) wilden, maar door de smokkelaar in België werden afgezet met de boodschap dat ze zelf naar het VK moesten zien te geraken. Daarop vroegen ze asiel in België. Hij uitte tijdens het verhoor geen verzet tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Franse instanties en maakte tijdens het verhoor geen gewag van redenen die volgens hem in geval van een overdracht aan Frankrijk zouden leiden tot een onmenselijke of vernederende behandeling.”

In tegenstelling tot hetgeen verzoekende partij voorhoudt, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris wel degelijk een gedegen onderzoek uitgevoerd naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het EU-Handvest.

Het betoog als zou de bestreden beslissing op een onzorgvuldige wijze tot stand gekomen zijn, mist derhalve feitelijke grondslag.

Verder laat de verweerder gelden dat onder foltering in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, “die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht” (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest dd. 4.2.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het art. 3 E.V.R.M. kan uitmaken, “in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die Staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven”.

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu:

- verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt.

Een schending van artikel 3 EVRM kan niet worden aangenomen. Om die reden kan al evenmin een schending van artikel 4 van het EU-Handvest worden aangenomen.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

De verweerder stelt tot slot vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekende partij nochtans voorgehouden schending van artikel 17.1 van de Dublin III-Verordening en artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.1.3 De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

2.1.3. De verzoekende partijen bekritiseren de inhoudelijke motieven van de bestreden beslissingen en voeren de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt *in casu* eveneens nazicht in van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, daar de verzoekende partijen deze bepalingen geschonden achten.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*”

Artikel 3 van het EVRM bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met voormeld verdragsartikel. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor

de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Voorts blijkt uit het arrest van het Europees Hof voor Justitie van 21 december 2011 inzake N.S. tegen Secretary of State for the Home Department dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (het Handvest) betreffende het ‘verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen’ en dat een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM, niet dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

De eerste verzoekende partij stelt *in casu* dat zij heeft gewerkt aan een Amerikaans project waarvoor zij in contact stond met de Franse regering. Zij vreest in Frankrijk te worden ondervraagd over de vertrouwelijke aangelegenheden van haar werk. Zij legt bij het verzoekschrift verschillende stukken neer. De verzoekende partijen betogen dat de verwerende partij geen voldoende onderzoek heeft gevoerd.

Uit het administratief dossier en de bestreden beslissingen blijkt dat aan de eerste en de tweede verzoekende partij, tijdens het Dublin-verhoor, is gevraagd of zij enige reden hebben die verzet tegen een overdracht naar Frankrijk zou rechtvaardigen. Zij hebben beiden “neen” geantwoord (vraag 26). Uit de rest van het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partijen de verwerende partij op de hoogte hadden gesteld van hun verzet om aan Frankrijk te worden overgedragen en de redenen

hiervoor. Voor het nemen van de bestreden beslissingen hebben de verzoekende partijen niet laten blijken dat zij enige vrees hadden om gefolterd, vernederd of onmenselijk behandeld te worden door de Franse autoriteiten. De verwerende partij kan geen rekening houden met zaken die haar niet ter kennis zijn gebracht. Evenmin wordt het aannemelijk gemaakt dat de verwerende partij hiervan kennis had moeten hebben.

Het betoog van de eerste verzoekende partij waarbij zij een vermeende schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM kan niet gevolgd worden nu zij moet doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Frankrijk een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Ook een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). De eerste verzoekende partij wijst erop dat ze gewerkt heeft voor een Amerikaans project waarvoor ze in contact stond met de Franse regering en vreest hierover in Frankrijk ondervraagd te worden. De verzoekende partijen hebben de volgende stukken bij hun verzoekschrift gevoegd om hun verklaringen te staven:

- Vliegtuigtickets op naam van de alias van de tweede verzoekende partij;
- Loonbrief van de eerste verzoekende partij bij E. Afghanistan d.d. 25 januari 2015
- Loonbrief van de eerste verzoekende partij bij E. Afghanistan d.d. 25 februari 2015
- Loonbrief van de eerste verzoekende partij bij E. Afghanistan d.d. 25 maart 2015
- Loonbrief van de eerste verzoekende partij bij E. Afghanistan d.d. 25 mei 2015
- Loonbrief van de eerste verzoekende partij bij E. Afghanistan d.d. 25 juni 2015
- Loonbrief van de eerste verzoekende partij bij E. Afghanistan d.d. 25 juli 2015
- Loonbrief van de eerste verzoekende partij bij E. Afghanistan d.d. 25 december 2014
- Loonbrief van de eerste verzoekende partij bij E. Afghanistan d.d. 25 januari 2015
- "Certificate of Appreciation" uitgereikt aan de eerste verzoekende partij d.d. 29 januari 2015
- "Certificate of Achievement" uitgereikt aan de eerste verzoekende partij door E. Afghanistan, 26 april - 27 april 2011
- "Certificate of Commitment & Loyalty" uitgereikt aan de eerste verzoekende partij voor vijf jaar dienst bij E. Afghanistan
- "Employee of the month", uitgereikt aan de eerste verzoekende partij door E. Afghanistan, januari 2010
- Certificaat N.S. van de eerste verzoekende partij d.d. 10 juli 2007
- Certificaat N.S. van de eerste verzoekende partij d.d. 18 juli 2007
- Certificaat N.S. van de eerste verzoekende partij d.d. 26 juli 2007
- Certificaat N.S. van de eerste verzoekende partij d.d. 2 augustus 2007
- Mailverkeer tussen de eerste verzoekende partij, de heer P.P. en de heer A.B., aangaande de installatie van internet.

Op grond van de verklaringen van de eerste verzoekende partij en de voorgelegde stukken maakt de eerste verzoekende partij niet aannemelijk dat zij en haar familieleden onmenselijk behandeld zullen worden door de Franse autoriteiten omwille van informatie die de eerste verzoekende partij hen zou kunnen verschaffen. Uit de voorgelegde stukken blijkt enkel dat de eerste verzoekende partij gedurende enige tijd gewerkt heeft bij E. Afghanistan, dat zij een goede werknemer was, maar deze stukken vormen geen begin van bewijs dat de verzoekende partij in contact was met zeer vertrouwelijke informatie waardoor zij door de Franse autoriteiten zal gefolterd worden. Uit het e-mailverkeer tussen de eerste verzoekende partij en 2 Franse diplomaten aangaande de installatie en optimalisatie van het internetverkeer blijkt evenmin dat de verzoekende partij omwille van dit gegeven gefolterd zou worden.

De opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen. Het middel met betrekking tot artikel 3 van het EVRM is ongegrond.

2.1.3.2 De verzoekende partijen voeren de schending aan van artikel 3.2, tweede lid van de Dublin-III-Verordening. Deze bepaling luidt als volgt:

"Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke

lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

De verzoekende partijen stellen in hun verzoekschrift dat er geen garantie is op een effectieve behandeling van hun asielaanvraag door de Franse autoriteiten en dat zij vrezen dat hun asielaanvraag niet in alle objectiviteit zal worden behandeld.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen een schending van artikel 3.2, tweede lid van de Dublin-III-Verordening niet aantonen. Zij wijzen in hun verzoekschrift niet op een systeemfout in de opvang en/of de asielprocedure in Frankrijk, noch worden er stukken toegevoegd aan het verzoekschrift waaruit een dergelijke systeemfout zou blijken. De Raad wijst er ook op dat de verzoekende partijen de motivering in de bestreden beslissingen omtrent de asielprocedure en de opvangmogelijkheden in Frankrijk niet betwisten en dat zij voor het nemen van de bestreden beslissingen geen systeemfouten hebben aangehaald. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij grondig onderzoek heeft gevoerd naar de asiel- en opvangmogelijkheden in Frankrijk, waarbij zij gebruik maakt van recente rapporten van internationale organisaties, bijvoorbeeld Asylum Information Database – National Country Report France, up-to-date tot 26 januari 2015 (AIDA-rapport). De verwerende partij heeft dit onderzoek gevoerd ondanks het feit dat de verzoekende partijen voor het nemen van de bestreden beslissingen geen melding hebben gemaakt van systeemfouten en zij geen bezwaren hadden tegen een overdracht naar Frankrijk.

Een schending van artikel 3.2, tweede lid van de Dublin-III-Verordening wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.3.3 De verzoekende partijen voeren eveneens de schending aan van artikel 17 van de Dublin-III-Verordening. Deze bepaling luidt als volgt:

“1. In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.

De lidstaat die besluit een verzoek om internationale bescherming op grond van dit lid in behandeling te nemen, wordt de verantwoordelijke lidstaat en neemt de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. Indien van toepassing, stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, de lidstaat die een procedure uitvoert waarbij de verantwoordelijke lidstaat wordt bepaald, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname van de verzoeker is gericht, daarvan in kennis door middel van het „DubliNet”, het netwerk voor elektronische communicatie dat tot stand is gebracht bij artikel 18 van Verordening (EG) nr. 1560/2003.

De lidstaat die op grond van dit lid verantwoordelijk wordt, vermeldt dit feit onmiddellijk in Eurodac, overeenkomstig Verordening (EU) nr. 603/2013 door het vermelden van de datum waarop het besluit tot behandeling van het verzoek genomen werd.

2. De lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming is gedaan en die bepaalt welke lidstaat verantwoordelijk is, of de verantwoordelijke lidstaat, kan, te allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde is genomen, een andere lidstaat vragen een verzoeker over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden, ook wanneer die laatste lidstaat niet verantwoordelijk is volgens de in de artikelen 8 tot 11 en 16 vastgelegde criteria. De betrokkenen moeten hiermee schriftelijk instemmen.

Het overnameverzoek omvat alle elementen waarover de verzoekende lidstaat beschikt om het de aangezochte staat mogelijk te maken de situatie te beoordelen.

De aangezochte lidstaat verricht alle verificaties die nodig zijn om de aangevoerde humanitaire gronden te onderzoeken en geeft binnen twee maanden na ontvangst van het verzoek een antwoord aan de verzoekende lidstaat via „DubliNet”, het netwerk voor elektronische communicatie dat tot stand is gebracht bij artikel 18 van Verordening (EG) nr. 1560/2003. In geval van een afwijzing wordt vermeld om welke redenen het verzoek wordt geweigerd.

Indien de aangezochte lidstaat het verzoek inwilligt, wordt de verantwoordelijkheid voor de behandeling aan deze staat overgedragen.”

De soevereiniteitsclausule opgenomen in artikel 17 van de Dublin-III-Verordening, voorziet in geen enkele verplichting doch stelt slechts vast dat een lidstaat een ingediend asielverzoek steeds “kan” behandelen, zelfs indien deze lidstaat hiertoe niet verplicht is. Het staat de Belgische staat derhalve vrij om al dan niet gebruik te maken van deze mogelijkheid. Deze bepaling laat een individuele vluchteling in geen geval toe zelf te kiezen door welk land hij zijn asielverzoek behandeld wenst te zien.

Met betrekking tot deze bepaling, kan de Raad echter stellen dat uit rechtspraak van zowel het EHRM (bv. EHRM (GK) 21 januari 2011, nr. 30.696/09, M.S.S. / België en Griekenland) als van het Hof van Justitie blijkt dat het aan de Lidstaten toekomt om een asielzoeker niet naar de verantwoordelijke staat terug te sturen, wanneer ze niet kunnen ontkennen dat de systematische tekortkomingen in de asielprocedure of in de opvangmodaliteiten in die lidstaat erop wijzen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. In die situatie kan de Lidstaat zelf de asielaanvraag onderzoeken of kan het op grond van de overige criteria van de Dublinverordening onderzoeken of een andere lidstaat hiervoor verantwoordelijk is. Het is hierbij wel van belang dat de Lidstaat waar de asielzoeker zich bevindt erop toeziet dat hij een situatie waarin de grondrechten van de asielzoeker worden geschonden, niet erger maakt door de procedure om die Lidstaat te bepalen onredelijk lang te laten duren. Zo nodig moet hij de soevereiniteitsclausule toepassen (HvJ 21 december 2011, C-411/10, N.S./ Secretary of State for the Home Department; HvJ 21 december 2011, C-493/10, M.E. en anderen / Refugee Applications Commissioner en Minister for Justice, Equality and Law Reform; HvJ 14 november 2013, C-4/11, Bundesrepublik Deutschland/Kaveh Puid).

Deze rechtspraak werd omgezet in de artikelen 17 en 3.2, tweede en derde lid van de Dublin-III-Verordening.

Zoals *supra* reeds gesteld kunnen de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de situatie in Frankrijk systematische tekortkomingen in de asielprocedure of in de opvangmodaliteiten vertoont, die een zodanig niveau bereiken dat niet kan worden ontkend dat zij een reëel risico zullen lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat de soevereiniteitsclausule, zoals opgenomen in het eerste lid van artikel 17 van de Dublin-III-Verordening *in casu* verplichtend moet worden geïnterpreteerd in hoofde van de gemachtigde. In de bestreden beslissingen werd omtrent deze discretionaire clausule ook uitdrukkelijk gemotiveerd. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Gelet op het voorgaande, en gelet op het feit dat de verzoekende partijen de motieven in de bestreden beslissingen niet betwisten, wordt een schending van de materiële motiveringsplicht niet aannemelijk gemaakt. Het middel, voor zover het betrekking heeft op de materiële motiveringsplicht, is ongegrond.

2.1.3.4 Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partijen voeren geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat de grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

2.1.3.5 Waar de verzoekende partijen de schending van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en van artikel 11 van de Dublin-III-Verordening in de hoofding van hun middel aanvoeren, merkt de Raad op dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een aantal (grond)wettelijke en internationaalrechtelijke bepalingen of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, nr. 69.314). Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. Verzoekers beperken zich in het verzoekschrift tot het aanhalen van de schending van van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en van artikel 11 van de Dublin-III-Verordening. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

2.1.3.6 De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel ontwikkeld. Het beroep moet verworpen worden.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS